

РЕШЕНИЕ

№ 1425

гр. София, 07.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 74 състав,
в публично заседание на 21.06.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Христо Минев

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **5416** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 и сл. от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/. Образувано е по жалба от Л. О. Г. с V. DE13416371 и служебен номер от регистъра на НАП [ЕГН], с адрес за кореспонденция: Г., А., Н.-Л.-S. 1 и електронен адрес: J..Z.@L..com, чрез адв.П. М. и одв. С. Д.-А., в качеството на пълномощници, срещу Акт за прихващане или възстановяване /А./ №П-2222119184144-004-001/10.01.2020 г., издаден от Л. М. И.-Н., на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП С., потвърден с Решение № 607/14.04.2021г. на Директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ С. при ЦУ на НАП, с който е отказано на процесното дружество възстановяването на ДДС в размер на 131360.00лева за периода 01.01.2018г. до 31.12.2018г.

С доводи за допуснати съществени процесуални нарушения, материална незаконосъобразност и немотивираност на обжалвания административен акт, жалбоподателят моли за неговата отмяна. В съдебно заседание и по съществуващото на спора, жалбоподателят се представлява от адв. М. и адв. А., която поддържа жалбата и формулира искане за отмяна на обжалвания А.. Претендира присъждането на направените разноски, депозира списък на същите. Ответната страна Директорът на Дирекция "ОДОП" - С. при ЦУ на НАП, редовно уведомен изпраща процесуален представител за участие в процеса, ю.к. Г., която оспорва жалбата и по същество счита, че обжалвания акт следва да бъде потвърден. Прави искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатското

възнаграждение на др. страна.

Съдът, като прецени поотделно и в съвкупност събраните по делото доказателства, становищата на страните и съобрази приложимия закон, намира за установено от фактическа страна следното:

От Л. О. Г. е подадено искане за възстановяване на платен ДДС на чуждестранни лица с референтен номер [банкова сметка], версия 2019-09-12T12: 57: 08, с което е поискано възстановяване на ДДС в размер на 131_360,00 лв. за периода от 01.01.2018 г. до 31.12.2018 г.

С Резолюция за извършване на проверка №П-22221119184144-ОРП-001/30.10.2019 г., изменена с резолюции №П-22221119184144-ОРП-002/11.11.2019 г. и №№П-22221119184144-ОРП-003/11.11.2019 г., издадени от Р. Г. Д., на длъжност инспектор по приходите при ТД на НАП С., оправомощена със Заповед №РД-01-1926/16.10.2019 г. на директора на ТД на НАП С., е възложено извършване на проверка за възстановяване на платен ДДС от чуждестранното лице. Резултатите от проверката са обективирани в А. №П-22221119184144-004-001/10.01.2020 г., като същият е издаден от определения с резолюцията орган по приходите – Л. М. И.-Н., която, по силата на Заповед №РД-01-1926/16.10.2019 г. на директора на ТД на НАП С. е компетентен орган по смисъла на чл. 7, ал. 1, във връзка с §1, т. 1 от ДР на Наредбата.

В хода на проверката е констатирано, че дейността на чуждестранното лице е производство на електрически двигатели, генератори и трансформатори с предметен код 27.11. Включените в искането 46 фактури, издадени от [фирма], ЕИК[ЕИК], [фирма], ЕИК[ЕИК] и [фирма], ЕИК[ЕИК] са с предмет код 10 /Други/, подкод 10.1, съгласно Приложение №2 от Наредба №Н-9 от 16.12.2009 г.

От страна на органа по приходите в хода на проверката са извършени процесуални действия за събиране на доказателства от значение за правото на възстановяване на претендирания от жалбоподателя ДДС за възстановяване. Същите са, както следва:

Извършена е проверка в ИС на НАП, съгласно която приложените към искането за възстановяване на ДДС фактури са включени от доставчиците в дневниците за продажби за съответните отчетни периоди. Отраженият предмет на доставките от страна на доставчиците е продажба на продукция, авансово плащане, инструментална екипировка и др. Българските дружества са декларирали и осъществени ВОД към немското дружество.

На основание чл. 37, ал. 5 от ДОПК ревизиращият екип е връчил искания за представяне на документи, сведения и писмени обяснения от трети лица /ИПДПОТЛ/ на [фирма] и [фирма], съответно №П-22221119184144-041-001/26.11.2019 г. и №П-22221119184144-041-002/27.11.2019 г., в отговор на които са получени следните писмени обяснения:

[фирма] е декларирало, че изработва инструментална екипировка /пресформи/ и детайли за промишлени продукти, заявени от Л. О. Г.. Стоката по описаните фактури е собственост на Л. О. Г. и е с цел използването ѝ за производството на детайли за промишлени продукти, възложени от немското дружество.

[фирма] е декларирало, че Л. О. Г. е един от ключовите клиенти на дружеството през 2018г. По подадени от него поръчки се изработват специални пресформи – мостри, за което се извършва авансово плащане. След одобрението на отлетите мостри от страна на Л. О. Г. се прави окончателно плащане. По направените мостри след това се извършва и самото производство на съответните детайли. Мострите не напускат

територията на страната, а се стопанисват от [фирма].

В хода на проверката не се били направени искания за представяне на документи, сведения и писмени обяснения от трети лица /ИПДПОТЛ/, от [фирма], ЕИК[ЕИК], като липсват посочени основания за това.

Въз основа на събраните доказателства органите по приходите са достигнали до извода, че в случая става въпрос за изработването на инструменти, които са свързани с производството на крайните изделия. Те не могат да съществуват отделно от крайния продукт. В тази връзка са посочили, че независимо от това, че правото на собствеността върху инструментите е прехвърлено на L. O. G., то дружеството не придобива икономическото право да ги ползва и да се разпорежда с тях като собственик, тъй като същите се експлоатират от българските дружества за изработката на крайните изделия. В допълнение са посочили, че доставките на инструменти и доставките на крайните изделия представляват една икономически неделима доставка, при която, след изготвянето на крайния продукт, инструментът губи своето икономическо значение. По тази причина е прието, че доставките на инструменти и доставките на крайните изделия, за които се използват инструментите, следва да имат едно и също третиране за целите на облагането с данък върху добавената стойност.

При така изложената фактическа обстановка органът по приходите, извършил проверката, е заключил, че независимо от изпълнението на визираните от закона предпоставки за възстановяване на ДДС, подробно разписани в чл. 2, т. 1 – 3 и чл. 3, ал. 1 - 3 от Наредба №Н-9 от 16.12.2009г., на L. O. G. не следва да се възстанови начисления ДДС, поради липса на доказателства, че стоките /инструменти, пресформи и др. детайли/ са пристигнали на територията на Германия.

Предвид изложеното с издадения на жалбоподателя А. №П-22221119184144-004-001/10.01.2020 г. е отказано да бъде възстановен ДДС в размер на 131_360,00 лв.

Жалбоподателят е оспорил А., с жалба вх. №53-00-392/10.02.2020 г. по регистъра на ТД на НАП С. и вх. №23-22-348/27.02.2020 г. по регистъра на дирекция ОДОП С., като твърди, че стоките, предмет на фактурите, издадени от [фирма], [фирма], и [фирма], са придобити в България и се използват за последващи облагаеми доставки в Германия. Според него тези стоки се използват за извършване на сделки, които пораждаят право на приспадане в държавата членка на установяване за L. O. G.. Пояснява, че тези стоки/инструменти, форми/ остават временно в България за производствени цели. Скоро след проверката били напуснали територията на страната, за да се проверява качеството на територията на Федерална Република Германия. Приложен към жалбата е Договор от 18.04.2018г. за регламентиране на собствеността върху инструменти, оборудване за формование и други съоръжения, сключен с [фирма].

Директорът на Д ОДОП – НАП С. е приел, че в конкретния случай не е спорен фактът, че жалбоподателят отговаря на условията, визирани в чл. 2, т. 1 от Наредба №Н-9/16.12.2009 г., а именно, че е данъчно задължено лице, което не е установено в страната и няма постоянен обект на територията на Република България, откъдето да осъществява икономическата си дейност. Налице е и изискването на т. 3 от цитирания член на наредбата, съгласно което същият следва да е регистриран за целите на ДДС в държавата- членка /в случая Федерална Република Германия/, в която е установен. Приел е, че единственият спорен момент се явява обстоятелството по доказването на

условието в т. 2, ал. 2 от Наредба №Н-9/16.12.2009 г., а именно: за периода на възстановяването, чуждестранното лице да не е извършвало доставки на територията на страната, с изключение на посочените в наредбата случаи. Както вече бе изложено по-горе в настоящото решение е прието, че от страна на Л. О. Г. не са ангажирани никакви доказателства, че процесните стоки /форми, детайли, инструменти/, закупени от изброените доставчици, са напуснали територията на Република България и са реализирани извън страната. Напротив същите са останали при доставчиците, за да изпълнят поръчките на клиента. Самите доставчици в писмените си обяснения декларират, че въпросните пресформи, детайли и инструменти за промишлени продукти са им предоставени от клиента с цел производствените им нужди. Твърди се че изложеното се потвърждава и с Договора от 18.04.2018 г., сключен с [фирма]. Съгласно чл. IV от договора инструментите и оборудването трябва да бъдат видимо и постоянно етикирани като собственост на клиента. Всеки продукт също така следва да бъде отбелязан с номер на артикул на клиента.

Прието е че в случая липсват каквито и да било доказателства, че доставчикът е получил потвърждение от жалбоподателя за осъществени ВОД, поради което доставките са третираны като извършени на територията на Република България и съответно от [фирма], [фирма] и [фирма] е начислен ДДС. Жалбоподателят не е представил доказателства за получаване на стоките в Германия или на територията на друга държава – членка, не представил и доказателства къде след това е реализирана стоката.

Предвид изложеното, и в своето Решение Директорът на Д ОДОП е приел, че в конкретния случай органът по приходите, извършил проверката, правилно е преценил събраните по преписката доказателства и закономерно е отказал възстановяването на ДДС в размер на 131 360,00 лв. по фактурите, цитирани в подаденото от Л. О. Г. искане за възстановяване на платен ДДС на чуждестранни лица с референтен номер [банкова сметка], версия 2019-09-12Т12: 57: 08.

Въз основа на така установената фактическа обстановка, съдът формира следните правни изводи по съществуването на правния спор:

Жалбата е депозирана в срока по чл.156, ал.1 от ДОПК, от активно процесуално легитимирано лице, срещу подлежащ на оспорване акт и след изчерпване на задължителния административен ред за обжалване, с оглед на което, съдът приема, че правото на жалба е надлежно упражнено и депозираната жалба като редовна и допустима подлежи на разглеждане по същество.

АПВ е издаден от компетентен орган Л. М. И.- Н., на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП С. и в предвидената форма и съдържа реквизитите предвидени от ДОПК. Ревизионното производство е извършено при спазване на процесуалните правила на ДОПК за извършването на проверката. Съдът не констатира съществени процесуални нарушения, съставляващи самостоятелно отменително основание, въпреки твърденията за изложени различни мотиви в обжалвания А. и потвърждаващото го Решение на Директора на ДОДОП.

По делото не е спорно, че стоките предмет на процесните фактури не са напускали територията на Р България в нито един момент в рамките на проверката и административното производство.

От изготвената по делото ССЧЕ се установява, че процесното дружество е поискало възстановяване на ДДС по 46бр. фактури описани в искането и изложени в табличен вид в експертизата, в размер на вече посочената сума от 131 360.00лева за периода

01.01.2018 – 31.12.2018г. Установено е че фактурите са с код 10/Други/, подкот 10.1/Инструменти/, съгласно Приложение №2 от Наредба Н-9 от 16.12.2009г.

Констатирано е че в хода на производството, проверяващите са направили проверка в ИС на НАП, съгласно която приложените към искането за възстановяване на ДДС фактури са включени от доставчиците в дневниците за продажби за съответните периоди. Отражения предмет на доставките от страна на доставчиците е: продажба на продукцията, авансово плащане, инструментална екипировка и др. Констатирано е че българските дружества са декларирали и осъществени ВОД към немското дружество. Констатирано е от експерта, че ревизиращите са изискали писмени обяснения от доставчиците, от които е систематизирана следната информация:

[фирма] е декларирало, че изработва инструментална екипировка/пресформи/ и детайли за промишлени продукти, заявени от „Л. оперейшънс“ Г.. Стоката по описаните фактури е собственост на „Л. оперейшънс“ Г. и е с цел използването ѝ за производство на детайли за промишлени продукти, възложени от немското дружество.

[фирма] е декларирало, че „Л. оперейшънс“ Г. е един от ключовите клиенти на дружеството през 2018г. По подадени от него поръчки се изработват специални пресформи – мостри, за което се извършва авансово плащане. След одобрението на отлетите мостри от страна на „Л. оперейшънс“ Г. се прави окончателно плащане. По направените мостри след това се извършва и самото производство на съответните детайли. Мострите не напускат територията на страната, а се стопанисват от [фирма].

От заключението на експерта се установява, че правото на собственост върху инструментите и оборудването след издаването на процесните фактури, принадлежи на жалбоподателя, но не са налице достатъчно данни, че процесните стоки са напуснали територията на Р България и че същите са реализирани извън страната.

От заключението на изготвената и приета по делото СТЕ се установява, че вещото лице е направило категорични изводи относно техническите характеристики, функционалности и предназначение на стоките. Констатирано е че фактурираните доставки са инструменти /инструментална екипировка/, които се използват само и единствено за производството на детайли и не могат да се използват самостоятелно, като същите служат за серийно производство на детайли, които отново се произвеждат по поръчка и за нуждите на „Л. оперейшънс“ Г..

Експерта е констатирал, че произведените инструменти /инструментална екипировка/ от двете дружества [фирма] и [фирма] са станали собственост на „Л. оперейшънс“ Г., като същите не са напускали страната, а са били предоставени за ползване от чуждестранното дружество и са били заведени в счетоводните документи на двете дружества като чужди активи оставени на отговорно пазене и имат инвентарен номер. Документацията по която са изработени активите е изготвена от двете български дружества, като е собственост на „Л. оперейшънс“ Г..

Експерта е установил, че поръчаните от немското дружество стоки се използват единствено и само за отливане на детайли, за които са произведени и могат да се ползват самостоятелно като се предоставят на друг производител на детайли. Установено е също така, че стоките обективирани в процесните фактури служат за серийно производство на детайли отлети от алуминиева сплав чрез леярски машини под налягане в леярски цехове. Изработените детайли са за промишлени продукти и се произвеждат посредством прес форми /инструментална екипировка/, подробно

описана по-горе, като пресформите не могат да се използват за нищо друго освен по предназначението си отливане на детайл за който са произведени.

От изложеното следва да се направи извода, че процесните стоки нямат самостоятелно техническо и икономическо значение за страните по сделките. „Л. оперейшън“ Г. е поръчало производството на процесните стоки единствено и само за целите на производството на алуминиевите детайли, като производството и на едните и на другите вещи в процесния случай се е осъществявало от едни и същи доставчици. Доставка на процесните вещи /екипировка/ и доставката на крайното изделие представляват една икономически неделима доставка, при която след изготвяне на крайното изделие екипировката губи своето икономическо значение.

Съдът намира, че в атакувания А. и потвърждаващото го Решение на Директора на ДОДОП при НАП С., неправилно е прието, че липсват доказателства за извършени ВОД на стоки от страна на процесните две български дружества към дружеството жалбоподател. Както вече беше изложено, и двете дружества са декларирали пред органите на НАП в хода на извършваната насрещна проверка, че са извършвали ВОД на стоки произведени от тях. Тези факти са описани и от вещото лице по изготвената ССЧЕ и принципно не се оспорват от страните.

За съдът остава неясно поради каква причина Директора на ДОДОП в своето Решение не приема, че са налице доказателства за извършени ВОД на стоки. В Решението липсва мотивация в тази насока.

Съдът споделя разбирането, че уговорката относно начина на плащане на екипировката и крайното изделие, не може да промени характера на доставката на екипировката. Безспорно производството на екипировката е съпътстваща основната доставка по смисъла на чл.128 от ЗДДС, поради което и за платените за нея суми не е следвало дружествата доставчици да начисляват данък отделно.

По изложените съображения съдът приема, че обжалваният А. е издаден неправилно и Решението на Директора на ДОДОП при НАП С. с което о потвърден А. също е неправилно, поради което следва да бъде отменен.

Предвид изхода на делото съдът намира, че следва да се произнесе по искането за присъждане на направените разноски от страна на жалбоподателя. Съдът намира същото за основателно, като размерът на адвокатското възнаграждение следва да бъде присъдено в пълен размер, както е било заплатено, въпреки направеното възражение за прекомерност. Възнаграждението е определено справедливо съобразно сложността на делото и неговата продължителност.

Воден от горното, съдът

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ Акт за прихващане или възстановяване /А./ №П-22221119184144-004-001/10.01.2020 г., издаден от Л. М. И.-Н., на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП С., потвърден с Решение № 607/14.04.2021г. на Директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ С. при ЦУ на НАП, с който е отказано на „Л. оперейшън“ Г. възстановяването на ДДС в размер на 131 360.00лева за периода 01.01.2018г. до 31.12.2018г .

ОСЪЖДА ЦУ на НАП С. да заплати на „Л. О.“ Г. /Л. О. Г./ с V. DE13416371 и служебен номер от регистъра на НАП [ЕГН], с адрес за кореспонденция: G., A., H.-L.-S. 1 и електронен адрес: J.Z.@L.com, сумата от 11 211.48лева представляваща направените по делото разноси както следва:

50.00лева държавна такса, 300.00лева депозит за изготвянето на ССчЕ, 300.00лева депозит за изготвяне на СТЕ и 10561.48лева адвокатско възнаграждение.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховен административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните и СГП, че решението е изготвено.

АДМИНИСТРАТИВЕН

СЪДИЯ: